

De hacker tegen het casino

De hacker tegen het casino

Lucas Struijk

Auteur: Lucas Struijk

Coverdesign: Lucas Struijk, met behulp van ChatGPT en DeepAI.

ISBN: 9789465542485

© Lucas Struijk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Ik ben Lucas Struijk en werk inmiddels al meer dan zes jaar als ethische hacker. Enkele jaren geleden kwam er een kennis naar me toe met de vraag of ik wilde helpen bij het hacken van een online casino. Het was me niet duidelijk of hij dit als grap bedoelde of dat het een serieus voorstel was. Uiteindelijk ben ik niet op zijn voorstel ingegaan.

Een paar jaar later kreeg ik de kans om deel te nemen aan het legaal hacken van een online casino. Die opdracht nam ik wel aan. Al snel ontdekte ik echter dat het werk, door de vele regels, een stuk minder interessant was dan ik had verwacht.

Toch bleven beide gebeurtenissen door mijn hoofd spelen. Ik vroeg me af hoe ik een online casino zou hacken als ik niet aan allerlei regels gebonden was. Die gedachte kreeg steeds meer vorm en groeide uiteindelijk uit tot het verhaal dat je nu in handen hebt.

Met dit boek wil ik de lezer niet alleen meenemen in een spannend verhaal, maar ook een zo realistisch mogelijk beeld geven van hacken, de technieken die gebruikt worden en de gevaren die hierbij komen kijken.

1 Een drukke nacht

Ik ben snel aan het fietsen om etensbestellingen af te leveren bij mensen thuis. Er zitten nog twee bestellingen in mijn tas. Daar wil ik zo snel mogelijk vanaf. Ik zie op mijn horloge dat het kwart over één in de nacht is. Normaal ben ik al voor elf uur klaar en ben ik daarom nu erg moe. Het is me niet duidelijk waarom er nog zoveel bestellingen zijn rond dit tijdstip. 'Ik hoop dat de mensen die zo laat nog eten bestellen in een goede bui zijn en een goede fooi geven, anders ga ik dit nooit meer doen,' mompelde ik tegen mezelf. Ik wilde dat ik dit werk deed in een grote stad zoals Rotterdam of Amsterdam. Omdat het daar dichtbevolkt is, zou ik in één avond meer adressen kunnen doen dan ik hier in drie avonden doe. Maar de fooien die ik hier krijg zijn best goed en ik weet niet hoe dat in de grote steden is. Het lijkt me ook niet makkelijk om een betaalbare woning te vinden daar. Ik woon en werk in de omgeving van Geldermalsen. Meeste avonden wordt er genoeg besteld in Geldermalsen en lukt het om tussen de drie à vijf adressen in een uur te doen. De avonden dat het rustiger is, moet ik een stuk verder fietsen om bestellingen te bezorgen. Zo kom ik dan ook in Waardenburg, Meteren en Buren. Dit zijn kleine dorpjes in de buurt van Geldermalsen. Deze avonden vind ik verschrikkelijk. Zo ben ik bijvoorbeeld minstens twintig minuten kwijt om vanuit Geldermalsen in Waardenburg te komen. Als ik

dan maar één bestelling heb, wil ik het eigenlijk niet doen. Maar het alternatief is wachten op werk dat niet komt, dus doe ik het meestal wel. Maar gelukkig zijn vannacht de laatste twee adressen in het centrum van Geldermalsen. Het laatste adres ligt schuin tegenover mijn huis. Ik arriveer bij het eerste adres. Het is een vrijstaand huis. Ik pak de bestelling uit de tas en loop naar de voordeur toe. Terwijl ik loop, zie ik een cameradeurbel. Ik ben er nooit van geweest om gefilmd te worden terwijl ik eten bezorg. *Je kan ook echt nergens meer anoniem naartoe.* Ik druk op de deurbel en hoor een catchy tune. Ik ben om me heen aan het kijken als opeens de deur openvliegt. Een kale, forse man met een grote bruine baard staat in de deuropening. Hij heeft alleen een grijze badjas aan. Het stinkt naar zweet en het ziet er naar uit dat deze man al dagen niet gedoucht heeft. Zijn badjas ziet eruit alsof hij deze al een week draagt. Ik zie meerdere tasje met restjes van eten in de gang staan. ‘Eindelijk zeg, ik had je hier al tien minuten geleden verwacht,’ zei de man nors. Ik ben eerder te vroeg dan te laat en merk dat ik boos begin te worden, maar gelukkig kan ik mezelf nog net kalmeren. Boos worden op klanten helpt niet als je nog fooi wilt krijgen. ‘Sorry, het was een erg drukke avond. Ik hoop dat het eten alsnog mag smaken,’ zei ik terwijl ik de bestelling aan de man gaf. De man kijkt naar mijn naamplaatje en begint te spreken. ‘Dat zullen we nog wel zien. Voor elke minuut dat je te laat bent, trek ik één euro van je fooi af. In dat geval zit je nu dus op min vijf euro. Maar ik ben schappelijk en ik geef je dus

niets. Volgende keer beter, Carlos,' zei de man. Voordat ik iets kan zeggen, heeft hij de deur al dichtgegooid. 'Eikel!' riep ik in het niets. Verslagen loop ik terug naar mijn fiets. *Nu maar hopen dat het laatste adres niet zo'n zeikerd is.*

Er is helemaal niemand op straat als ik fiets naar het laatste adres. Toch heb ik een paar keer het gevoel gekregen dat ik in de gaten werd gehouden tijdens het fietsen. *Het zal mijn fantasie wel zijn.* Eenmaal aangekomen op het laatste adres pak ik de bestelling uit mijn tas en zie ik dat het iets over half twee is. Ik loop naar de voordeur toe en bel aan. Ik hoor niets en wacht even. Ik bel nog twee keer. Ik zie lichten aangaan en ik zie iemand naar de deur toe lopen. De deur gaat open en ik ruik een sterke lucht, maar ik kan het niet plaatsen. Ik zie een magere oudere man, met een veel te grote grijze ruitjespyjama, in de deuropening staan. Ik zie in de hal allerlei notities hangen met teksten zoals: "Trek een jas aan voordat je naar buiten gaat" en "Vergeet niet je portemonnee en telefoon". De man kijkt mij verward aan. 'Waarom bel je zo laat nog aan?' vroeg de man gefrustreerd. Verbaasd reageer ik. 'Ik heb hier uw etensbestelling. Dit is Rijksstraatweg 5b toch?' 'Ik heb helemaal niets besteld!' riep de man gefrustreerd, zonder op mijn vraag te reageren. Ik begin te twijfelen aan mezelf. *Sta ik bij het verkeerde adres?* 'Dit is dus niet de Rijksstraatweg 5b?' Ik zie de man nu boos kijken na mijn vraag. 'Jawel! Maar ik herhaal nogmaals dat ik helemaal niets besteld heb!' Ik begin mijn geduld

te verliezen. Ik wil gewoon af van deze bestelling en gaan slapen, ik ben kapot. Ik wil weglopen totdat er opeens een herinnering me te binnen schiet waar ik aan het praten was met een aantal collega's. We hadden het over de meest vreemde bestellingen die we hebben gehad. De vreemdste bestelling die ik heb gehad, is dat ik een keer moest bezorgen bij een vrijstaand huis. Voordat ik aanbelde, zag ik dat de deur een hondenluik had. Na het aanbellen hoorde ik geblaf van binnen en kwam er een golden retriever naar buiten gerend door het hondenluik. Deze hond had een rugtas om met een briefje aan de tas geplakt.

Hoi bezorger,

Graag het eten in de tas doen van Jones en daarna twee keer aanbellen. Zoals je kunt zien zit er vijf euro geplakt op het briefje. Als fooi voor de bezorging.

Groetjes,

De bewoners

Na het lezen van het briefje zag ik dat de hond een halsband om had en dat er "Jones" op stond. Jones bleef rustig zitten en ik kon makkelijk het briefje pakken met de fooi en het eten in de tas doen. Na twee keer te hebben aangebeld, rende Jones weer naar

binnen. ‘Goed zo, Jones!’ hoorde ik iemand van binnen zeggen. Ik stond daar na te denken over wat er nou gebeurd was. Heel die tijd was het muistil, terwijl ik in gedachten verloren was. Na een tijdje ben ik terug naar mijn fiets gelopen en realiseerde ik me dat ik nog meerdere bestellingen moest bezorgen. Die avond kwam ik na die bestelling overal te laat en kreeg ik een hoop boze klanten.

Nadat ik mijn verhaal verteld had, kwam een andere collega met een verhaal. Deze collega heeft meerdere keren bestellingen bezorgd bij een adres waarvan de man telkens beweerde dat hij niets besteld had. Ik weet nog dat ik dit toen erg vreemd vond, want alle bestellingen die gedaan worden moeten vooraf betaald worden. Als eerste vroeg ik of ze wist wat er aan de hand was. ‘Geen idee, misschien is de man erg vergeetachtig of is het gewoon een grap van een paar jongeren. Ik kan me ook voorstellen dat een familielid eten bestelt voor deze man. Hij is namelijk erg mager,’ vertelde deze collega me. ‘Hoe ga je er dan mee om?’ vroeg ik verbaasd. ‘Heel simpel, ik zeg gewoon dat het eten al betaald is en dat ik het anders weg moet gooien. Neem mijn oma als voorbeeld. Die gooit nooit iets weg, ook al is het al jaren over de datum. Als ik aan haar vraag waarom ze dit doet, vertelt ze me altijd dat we het veel te goed hebben en nooit honger hebben hoeven lijden.’

Na deze herinnering begin ik te bedenken of het om dezelfde man gaat en begin ik medelijden te krijgen. Ik zie dat de man de deur

dicht wil doen. 'Het eten is al betaald. Als u het niet aanneemt, moet ik het weggooien,' weet ik nog snel te zeggen voordat de deur dichtklapt. Even gebeurt er niets en wil ik weglopen. Dan gaat de deur weer langzaam open. 'Weggoeien? Jij hebt de oorlog niet meegemaakt, jongen. Geef maar hier.' Ik geef de bestelling aan de man. 'Weggoeien ... die jeugd van tegenwoordig ook, veel te verwend opgevoed. Ze zouden de dienstplicht weer moeten instellen,' zei de man zachtjes terwijl hij de deur dichtgoot. Het doet me goed dat deze man de bestelling heeft aangenomen en dat het werk er nu op zit. Schuin tegenover de plek waar ik sta, is de kledingwinkel waarboven ik woon. Ik huur een driekamerappartement van de eigenaars van deze winkel. Naast de ingang van de winkel zit mijn voordeur. Achter deze voordeur zit een hal met een trap naar boven. Bovenaan de trap loop je gelijk een gang in waar je direct de keuken in loopt; de gang gaat naar rechts. De gang loopt in het midden van de winkel. Achter de gang (boven de achterkant van de winkel) is eerst de keuken, daarnaast de computerkamer en daarnaast de badkamer. Voor de gang (boven de ingang van de winkel) heb je eerst de trap naar beneden, daarnaast de woonkamer en daarnaast de slaapkamer. De eigenaars zijn erg schappelijk met de huur. Ze zitten ver onder de marktprijs en dat weten ze ook. Ik heb hier een keer naar gevraagd en kreeg het antwoord dat er al genoeg verdiend wordt met de kledingwinkel en dit hun manier is om iets terug te doen. Met het salaris dat ik krijg als bezorger houd ik nauwelijks wat

over na het aftrekken van mijn vaste lasten, dus ben ik de eigenaren erg dankbaar. De enige voorwaarde die ze stellen is dat ik overdag niet te veel lawaai maak als de winkel open is. Hier houd ik me altijd aan. Voor de rest kan ik doen wat ik wil en help ik ze regelmatig met een computerprobleem.

Ik merk dat ik erg moe begin te worden en trek begin te krijgen. Eerst maar iets eten voordat ik naar bed ga. Ik pak mijn fiets en kijk naar mijn appartement. Ik zie dat de lichten in de woonkamer aanstaan. Ik weet zeker dat ik de lichten uit had gedaan toen ik eerder deze avond vertrokken was. Ik loop naar het fietsenrek voor mijn appartement en zet mijn fiets op slot. Ik krijg weer het gevoel dat ik in de gaten gehouden word. *Laat ik maar snel naar binnen gaan.* Ik pak de sleutel van de voordeur en ik probeer de deur open te maken. Terwijl ik de deur open, realiseer ik me dat deze niet op slot zat. *Ik weet zeker dat ik deze deur op slot heb gedaan.* Ik kijk naar het slot om te zien of het beschadigd is. Ik zie wat schade aan het slot, maar dat had ik net zo goed zelf kunnen zijn. Ik heb er nooit echt goed opgelet. Daarnaast kan ik me niet voorstellen dat een goede inbreker schade achterlaat. Bovendien valt er toch niets te halen. De enige die verder een sleutel heeft, zijn de eigenaren en mijn broer. In al die tijd dat ik hier heb gewoond, hebben de eigenaren nog nooit deze sleutel gebruikt, dus dat lijkt me sterk. Mijn broer heeft de andere sleutel, maar ik heb hem al een tijdje niet gesproken of gezien. Ik heb nooit de

moeite genomen om de sleutel terug te vragen. Hij komt soms langs met vage plannen om geld te verdienen, die ik elke keer afsla. Hij doet er nooit moeilijk over en gaat dan weer weg. Maar hij komt altijd overdag of vroeg in de avond. *Wat als hij het niet is?* Ik moet het zeker weten. Ik wil naar buiten lopen en de deur dichtdoen, maar voordat dit me lukt, hoor ik een vreemde stem van boven. 'Kom naar boven, Carlos.'

2 Ongewenst bezoek

Verstijfd sta ik in de deuropening. *Hoorde ik dat goed?* 'Het heeft nu al lang genoeg geduurd, we hadden je rond een uur of twaalf verwacht. Ik ben daarom niet in de stemming. Kom naar boven.' Hoorde ik. *We? Zijn ze met meerdere boven? Hoe weten ze mijn naam?* Ik begin in paniek te raken. *Ga ik proberen weg te rennen?* Als ze helemaal van boven moeten komen, kan ik het misschien halen. Ik kan ook de extra tijd gebruiken om mijn fiets van het slot af te halen en weg te fietsen. Als dit lukt, weet ik zeker dat ik wegkom. Maar het risico is groot dat ik word gepakt voordat ik op mijn fiets kan stappen. Toch lijkt dat me het beste plan. 'Je bent zeker aan het bedenken hoe je hieruit komt, of niet, Carlos? Laat me raden, je twijfelt tussen rennen of fietsen. Laat ik je maar gelijk uit die droom helpen. Heb je net tijdens je bestellingen het idee gehad dat je in de gaten gehouden werd, maar niemand gezien hebt? Dat waren onze mannen. We hadden je allang iets aan kunnen doen als we dat gewild hadden. Maar ik begin nu echt mijn geduld te verliezen en twijfel of we je alsnog iets aan moeten doen.' *Met hoeveel zijn ze? Wat willen ze van mij?* Allerlei vragen gaan door mijn hoofd terwijl ik verstijfd blijf staan. Het lukt me niet om iets te zeggen of te bewegen, terwijl ik juist nu actie moet ondernemen. Ik heb een keer iets gelezen over de vecht-, vlucht- en bevriesreactie bij acuut gevaar. Zo heb je de vechtreactie, waar

je bereid bent om tegen het gevaar in te gaan. Heb je de vluchtreactie, waar je het gevaar uit de weg wilt gaan. En heb je de bevriesreactie, waar je niet kan vluchten of vechten en dus verstijfd bij gevaar. Toen ik dit las, dacht ik nog bij mezelf dat het ontzettend nutteloos is om te bevriezen en wist ik zeker dat ik zou vechten of vluchten. Maar nu er daadwerkelijk gevaar is, verstijf ik. *Waarom kan ik niets doen?* Het enige waar ik nu op hoop, is dat ze me niet als een gevaar zien, omdat ik niet vecht of vlucht, maar ik merk dat de tijd op begint te raken. *BEWEEG! BEWEEG! BEWEEG!* Het lukt me om langzaam om me heen te kijken. Ik zie niemand op straat. Ik zie wel een geparkeerde auto een stukje verderop met twee mannen erin. Met hun ogen op mij gericht. *Ik werd dus echt achtervolgd tijdens mijn bestellingen.* ‘Carlos, ik ben echt niet in de stemming! Dit is echt je laatste kans! Hier komen, NU!’ Hoorde ik van boven komen met een klank dat die het niet nog een keer gaat zeggen. De tijd voor nadenken is voorbij. Ik loop langzaam de trap op.

Ik loop de gang in en kijk tegen de keuken aan. ‘We zitten in de woonkamer.’ Vanaf de deur waarmee je de woonkamer binnenkomt, kijk je tegen een muur aan met twee rechthoekige ramen en vensterbanken. Ik denk dat het ongeveer drie meter is vanaf de deur tot aan de muur. Zo ver mogelijk tegen deze muur zit een 4-persoons eettafel, waarbij twee stoelen kijken naar buiten en twee op deze deur. Zowel de stoelen als de tafel zijn wit.

Naast deze eettafel zit een grijze 2-zitshoekbank met een ronde houten salontafel. Hier tegenover staat een televisiemeubel met een televisie erop. Dit meubel staat direct links van de deur bij binnenkomst. Heel breed is de ruimte niet en al deze meubels zorgen ervoor dat de kamer bijna vol staat. In allebei de vensterbanken en op het televisiemeubel staat een witte lamp. Ik zag dat beide lampen in de vensterbanken aan stonden toen ik buiten stond en ga er ook vanuit dat die op het televisiemeubel ook aan staat. Ik probeer na te denken. De deur naar de woonkamer is rechts van mij en we hebben elkaar nog niet gezien. Ik zou naar de keuken kunnen rennen en een mes proberen te pakken, maar dat wordt zeker gezien. Maar ik denk dat ik op tijd een mes kan pakken en ermee kan gaan zwaaien. *Maar met hoeveel zijn ze? Twee, drie, vier? En wat als ze ook wapens hebben? Dan ben ik helemaal kansloos.* 'Naar de woonkamer! NU!' Als ze me iets wilden aandoen, dan hadden ze het op de gang kunnen doen. Ik besluit daarom om maar gewoon te gehoorzamen en naar de woonkamer te lopen.

Ik zie twee mannen zitten op de eetkamerstoelen. Ze kijken mij aan. De man links van mij draagt twee bruine suède schoenen, een spijkerbroek en een grijze blouse. Hij heeft blond haar dat netjes naar achteren is gekamd en geen gezichtshaar. De man heeft verder een gewoon postuur en ik schat hem op 1,75m lang. Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat het een makelaar was. 'Ik

was al bang dat je iets doms zou doen, maar gelukkig kun je wel nadenken,’ zei deze man. Ik herken de stem van eerder. De andere man rechts van mij ziet er erg intimiderend uit. Het eerste wat mij opvalt, is een tatoeage in zijn nek van een groene slang. Hij heeft een blauwe spijkerbroek aan met een zwart T-shirt en witte sneakers. Hij is kaal en heeft geen gezichtshaar. De man heeft een breed postuur met grote spierballen en ik schat hem op 1,90m lang. Deze man zegt niets en kijkt me gefocust aan. *Zou deze man hier zijn om me in bedwang te houden als ik iets wil proberen?* ‘Ga zitten, we hebben een hoop te bespreken en het is al een stuk later dan gepland,’ zei de man die lijkt op een makelaar. ‘Ik ga helemaal niks doen, voordat iemand me vertelt wat jullie hier in hemelsnaam doen!’ riep ik. Ik schrik van mezelf als ik dit eruit gooi. De intimiderende man staat op en wil naar me toe lopen. De makelaar stopt hem en zegt: ‘Rustig, Tony, we hebben hem nodig. Ga weer zitten.’ De intimiderende man gaat weer zitten. Gelukkig maar, want ik maak geen schijn van kans tegen hem. ‘Alles wordt duidelijk als je gewoon gaat zitten, Carlos. We hebben meerdere mogelijkheden gehad om je iets aan te doen en je staat hier zonder schrammetje. Ik ga ervan uit dat jij dit ook begrijpt en dat je daarom, zonder ook maar iets te proberen, naar deze kamer bent gelopen. Maar als ik mijn geduld begin te verliezen, dan kan dit direct veranderen. Ik heb Tony niet voor niets bij me. Dus ga alsjeblieft gewoon zitten en luister naar wat ik te vertellen heb.’ De makelaar probeert rustig over te komen, maar ik merk een

hoop opgekropte frustratie in zijn laatste zin. *Laat ik maar gewoon doen wat hij zegt.* Ik doe mijn tas af en loop naar een van de stoelen toe en ga tegenover ze zitten.

‘Goed, ik hoop dat je het niet erg vindt dat we koffie voor onszelf hebben gemaakt. We hadden je tenslotte een stuk eerder verwacht en we moeten scherp blijven hiervoor. Ik ben Jos en dit is Tony. Dit zijn natuurlijk niet onze echte namen, maar zo kan je ons aanspreken,’ zei Jos. Tony begint diep te zuchten. Ik denk dat hij teleurgesteld is dat hij mij niets heeft mogen aandoen. ‘Laat ik beginnen met uitleggen wat ik doe. Ik ben iemand die diensten of spullen levert voor verschillende personen. Je zou me een tussenman kunnen noemen. Zodra er iemand komt met een vraag, regel ik dit. Denk bijvoorbeeld aan vluchtauto’s, wapens, creditcards, paspoorten, etc. Maar ook regel ik diensten zoals diefstallen, moorden, ontvoeringen, hacks, etc. Eigenlijk kan ik alles wel regelen. Ik ga op zoek naar de juiste persoon die of de spullen kan leveren of de dienst kan uitvoeren.’ Ik merk aan Jos dat die helemaal zit te glunderen tijdens zijn verhaal. Ik krijg een akelig gevoel bij hem. ‘Wat heeft dit met mij te maken?’ vroeg ik verbaasd. ‘Laat me verdergaan, dan wordt alles vanzelf duidelijk. Zoals ik vertelde, komt er een opdracht binnen bij mij. Zo is er recentelijk een opdracht binnengekomen om een online casino te hacken. Zo heb ik meerdere methodes om de juiste persoon te vinden voor elke opdracht. Het was uiteindelijk best een klus om

hier iemand voor te vinden. Mijn standaardcontacten vonden het te veel risico voor wat ze betaald zouden krijgen. Ik moest daarom verder zoeken en heb mijn contact bij Justitie ingeschakeld. Ik heb een lijst gekregen van hem over mensen die veroordeeld zijn voor computervredebreuk, oftewel hacken. Uit deze lijst was het nog moeilijk om een geschikte kandidaat te vinden. We hebben meerdere kandidaten geobserveerd en zagen dat de meesten hun leven gebeterd hadden. Uiteindelijk kwamen we een zekere Aron op het spoor. We zagen dat deze persoon geldproblemen had en hij was daarom voor ons een geschikte kandidaat. Na hem een tijdje geobserveerd te hebben, zijn we in contact gekomen en hebben we hem een aanbod gedaan. Het aanbod dat we hem gaven was dat hij € 10.000 vooraf kreeg en € 20.000 als de klus geklaard was. Waarbij hij niet eens hoefde na te denken en gelijk vroeg wanneer hij kon beginnen.’ Jos keek me aandachtig aan na dit verhaal. Ik voel hem al aankomen. ‘Jij staat ook op deze lijst en hebt dezelfde achternaam als Aron.’

3 De interesse gewekt

Ongeveer twee jaar geleden heb ik mijn diploma gehaald voor commerciële economie. Ik heb voor deze studie gekozen, omdat ik niet wist wat ik wilde doen. Maar zelfs na de studie wist ik het nog steeds niet. Ik was toen net 20 geworden en woonde al een jaar alleen in Geldermalsen. Ik werkte al een paar jaar parttime als etensbezorger en het lukte me om rond te komen als ik 24 uur in de week werkte. Ik had een hoop meer vrije tijd nu ik klaar was met mijn studie en merkte dat ik nog niet wilde beginnen aan een kantoorbaan. Ik zat vooral veel binnen te gamen en series te kijken. Wekelijks zag ik mijn broer Aron en gingen we uiteten. Dit deed hij omdat hij niet kon koken en de keukens die ik heb gezien tijdens mijn werk als etensbezorger zorgden ervoor dat ik niet wilde bestellen. Hij was niet zo'n fan van Geldermalsen, dus reisde ik vaak met de trein naar Culemborg, waar hij in de buurt woonde. Hij haalde mij dan op bij het station in zijn auto en dan reden we naar een lokaal restaurant.

Ongeveer een maand nadat ik was afgestudeerd, stond ik te wachten op het station in Culemborg. Het was een speciale dag. Aron was namelijk net 24 geworden. Dit gingen we vieren door naar zijn favoriete restaurant te gaan. Ik zie op de stationsklok dat het kwart over zes is. *Hij moet wel opschieten als we de reservering*

van half zeven willen halen. Normaal vind ik het leuk om uit eten te gaan met Aron, maar niet op verjaardagen. Ik kijk er daarom ook tegenop. Aron en ik zien onze ouders alleen tijdens verjaardagen en omdat onze ouders gescheiden zijn, zien ze elkaar niet meer, behalve tijdens de verjaardag van Aron of van mij. Dit levert altijd problemen op. Twee jaar geleden was mijn moeder zo stom geweest om een date mee te nemen naar mijn verjaardag. Deze man was maar een paar jaar ouder dan Aron. Dit viel volledig verkeerd bij mijn vader en het hele restaurant heeft de woorden “toy boy” en “cougar” wel honderd keer gehoord. Ondanks dat is mijn moeder nog steeds samen met die man, maar gelukkig gaat hij niet meer mee naar de verjaardagen. Vorig jaar was het mijn vader die een date voor mij had meegenomen op mijn verjaardag. ‘Ik zie je nooit met een vrouw. Ik dacht dat een keer wel leuk zou zijn voor de verandering. Dit is Megan,’ zei hij, terwijl Megan ons allemaal de hand schudde. Mam was hier heel boos om geworden en riep tijdens het eten woorden door heel het restaurant zoals: ‘Dat kan je toch niet maken!’ en ‘Wat ben jij nou voor vader dat je een date meeneemt voor hem?’ en als klap op de vuurpijl: ‘Hoe weet jij nou of hij überhaupt op vrouwen valt?’ Het was allemaal erg ongemakkelijk. De enige die het naar haar zin had die avond was Megan. En ze zat continu te flirten met Aron.

In de verte zie ik een grijze Fiat Panda aankomen. *Daar is die dan eindelijk.* Hij rijdt naar mij toe met een open raam en roept: ‘Hee

Carloser, stap in!’ Waarop ik terugreageer: ‘Gefeliciteerd, dit laat mij zien dat zelfs middelmatigheid ouder wordt.’ Waarop hij begint te lachen. ‘Wil je je cadeau nu of straks tijdens het gezellige etentje?’ vroeg ik. ‘Doe straks maar dat etentje komt vast goed. Op een of andere manier vallen mijn verjaardagen altijd wel mee. Pap en mam doen altijd gekke dingen op jouw verjaardag,’ zei Aron grijnzend. Nu ik erover nadenk, viel de vorige verjaardag van Aron inderdaad mee. ‘De oudste heeft ook altijd geluk,’ zei ik.

We zijn aangekomen bij het restaurant. Het restaurant serveert Latijns eten. Het is hier wel wat prijzig en we eten hier alleen bij speciale gelegenheden. Ik zie op de klok in het restaurant dat het iets voor half zeven is. *Zijn we toch nog op tijd.* Ik zie pap en mam al naast elkaar zitten op een bruinleren bank. Ze komen altijd veel te vroeg, zodat ze zeker weten dat ze elkaar niet hoeven aan te kijken tijdens het eten. De bank waar ze op zitten is groot genoeg dat ze ver genoeg uit elkaar zitten. De muur waar de bank tegenaan staat, heeft prachtig behang van allerlei bladeren. De tafel is zwart en is volgens mij een van de goedkoopste IKEA-tafels die er zijn, maar dit doet niets af aan de gezellige sfeer die hier hangt. De andere kant van de tafel heeft twee houten blauwe stoeltjes zonder armleuning. Ze hebben het comfortabel proberen te maken door er een dik blauw kussen op te leggen. Aron en ik gaan zitten op deze stoeltjes. ‘Gefeliciteerd, jongen,’ zeiden pap en mam in koor. Allebei lopen ze te graaien naar hun cadeau. Het is

altijd zo'n wedstrijd tussen die twee. 'Hier, schatje,' zei mam terwijl ze haar cadeau aan Aron gaf. Ik zie pap geïrriteerd kijken. Aron maakt het cadeau open. Het is een boek. 'Het is een eerste editie van "Murder on the Orient Express", geschreven door Agatha Christie. Deze had je nog niet in je collectie, toch?' vroeg mam trots. Aron glundert helemaal na het krijgen van dit boek. Hij is altijd al fan geweest van oude detectives. Ik zie pap met zijn ogen rollen. 'Hier, jongen,' zei pap en hij gaf zijn cadeau aan Aron. Het cadeau zit in een plastic tas. Hij haalt een gereedschapskist eruit. Ik zie dat Aron teleurgesteld kijkt. 'Jij leent altijd gereedschap van mij. Dat hoeft nu niet meer,' zei pap lachend. Hij is de enige die lacht. Ik merk dat mam boos naar pap kijkt en iets wil zeggen. 'En nu mijn cadeau,' zei ik om de aandacht af te leiden. Aron maakt het open. Het zijn alle korte verhalen van Sherlock Holmes. Het zijn twee grote boekwerken. Aron kijkt weer blij en mam is ook gekalmeerd. De rest van de avond verloopt soepel. Het eten is lekker en het is best gezellig, totdat mam begint te spreken bij het toetje. 'Carlos, dat bezorgen wat je nu doet, daar zit toch geen toekomst in. Je bent net afgestudeerd. Wordt het niet eens tijd om een echte baan te zoeken?' *Natuurlijk moeten we het hier weer over hebben.* 'Ik ben het hierin met je moeder eens. Kijk naar Aron, hoe goed het met hem gaat nu hij al twee jaar als leraar Engels op het mbo werkt,' zei pap. Hij kijkt trots naar Aron. Dit is nu precies waarom ik ze zo weinig zie; altijd als het gezellig is, moeten ze het op de een of andere manier weer verpesten. 'Laat

Carlos nou even, hij is net afgestudeerd. Toen ik net was afgestudeerd, heb ik ook nog eerst een half jaar parttime als ober gewerkt. Dat komt echt vanzelf,' zei Aron. Hierop durven pap en mam niets meer te zeggen. Na het toetje delen pap en mam de rekening en gaan hun eigen weg. Aron en ik gaan richting het station.

'Dat ging eigenlijk best goed,' zei Aron. 'Ja, totdat pap met zijn cadeau kwam of toen mam begon over mijn werk,' zei ik lichtelijk geïrriteerd. 'Viel het zo op dat ik zijn cadeau niks vond, ja?' vroeg Aron. Ik begin te lachen. 'Nee hoor, je leek net een kind in een snoepwinkel.' Hierop begint Aron ook te lachen. Een aantal minuten gaan voorbij en Aron begint weer te praten. 'Hoe voelt het nu om al een maand afgestudeerd te zijn?' vroeg Aron. 'In het begin wilde ik vooral genieten. Ik heb dagen achter elkaar series gekeken en gegamed. Als ik niet had hoeven werken, dan was ik het huis niet uitgekomen. Ik merk echter nu dat het begint te vervelen. Maar ik ben bang dat als ik nu een fulltimebaan vind, ik vastzit tot mijn pensioen. Dus ben ik dat aan het uitstellen,' zei ik. Aron was even stil, alsof hij even nadacht of hij hierop in moest gaan. Toch deed hij het. 'Als je nog niet een fulltime baan wilt zoeken en ook geen series meer wilt kijken of gamen, wat zou je dan wel willen doen?' vroeg Aron. 'Ik heb daar nog niet over nagedacht. Ik merk nu wel dat ik het tijdens mijn studie heel interessant vond om nieuwe dingen te leren.' We waren inmiddels

aangekomen bij het station. 'Over studeren gesproken. Mijn mentorleerlingen hebben elke woensdag een zelfstudie-uur. Hierin moeten ze zich verdiepen in een onderwerp naar keuze en hier dan een presentatie over geven. De meeste kiezen beroepen van hun ouders, zoals politieagent, verplegers, accountants, etc. Denkend dat het hierdoor een makkelijke voldoende wordt. Maar van deze leerlingen verwacht ik juist extra veel,' zei Aron lachend. 'Maar er zat ook een leerling tussen die zich wilde verdiepen in hacken. Toen ik hierover hoorde, was ik enthousiast en moedigde ik hem aan om dat zeker te doen. Ik ging ervan uit dat hij zich wilde verdiepen in bekende hackers of succesvolle hacks. Eergisteren heeft hij zijn presentatie gegeven, waarin het duidelijk werd dat hij in die tijd heeft leren hacken. Hij gaf daarna een korte demo waarbij hij een gerichte "Denial of Service"-aanval deed op de netwerkverbinding van mijn computer. Voordat hij dit deed, begon hij met zijn uitleg. "Dit is het enige commando dat ik hoeft uit te voeren om de 'Denial of Service'-aanval uit te voeren. Er gaan wel wat commando's aan vooraf om mijn netwerkkaart in de juiste stand te zetten en moet ik het adres van het netwerk en van de computer van de leraar achterhalen. Maar dat is ook zo gepiept," zei hij vol trots. Hij voerde het commando uit en het internet werkte niet meer op mijn computer. Ik bleef Google herladen, maar zag telkens die irritante dinosaurus. "Dit commando houdt de 'Denial of Service' in stand. Als ik het nu stop, dan werkt de verbinding weer ... Nu zou je weer internet moeten